

İnsan ömrü bitər, şair ömrü yox...

*...Dodaqlarımda təbəssüm,
Bəbəklərimdə ümid və qürur,
İçimdə ağlamaq ehtiyacı
Yol gedirəm, yorulanadək...*

Hamımız yol gedirik... Əvvəlcə ən dar, həm də ən güvənlə, ən qaranlıq, həm də ən nurlu məkandan – ana bətnindən bu dünyaya doğru. Ömrün ilk anından başlayır həyat yolu... Kimininki daş-kəsəkli, kimininki gül-çiçəkli... Kim isə ayağına dəyən daş-kəsəyi bir başqasının ayaqları altına diyirtməkdən çəkinmir. Bir başqası da kiminsə alından yapışib öz gül-çiçəkli ciğirina salır, bu ciğir böyüyür, geniş bir yola çevrilir...

Olson ki, əməlləri ilə, yaradıcılığı ilə tale yollarını rəvnaqləndirmək qisməti yazılmış, qarşılaşdığı ömürlərə nur saçacaq, çiçəklərlə bəzəyəcək insanların bu fani dünyaya gəlişi adi gəliş deyil. Yalnız nurlu insanlar belə bir missiyanın daşıyıcısı ola bilərlər.

“Onun adı da elə bil ömür missiyasına biçilmişdi. Nurəngiz... Yəni ətrafa nur, işıq, ziya yayan... Soyadı? – Val-lah, bu gün onun soyadını çoxu unudub. Bəlkə də eyni soyadı daşıyan qan qohumlarından da soruşsaq ki, şairə Nurəngiz Günün soyadı nədir, yəqin, onlar da bir qədər düşüncəyə düşəcəkdir. Çünki o, çoxdan ən əziz doğmalarından ötrü də şairə, azad düşüncəli insan təcəssümüdür.

Dekabrın 19-u...

R.Bəhbudov adına Azərbaycan Dövlət Mahni Teatrında şairə Nurəngiz Günün vəfatının ilk ildönümünü ilə əlaqədar xatirə gecəsi... Həzrin bir kədər, əbədi ayrılıq hissinin doğurduğu "hamımız gedərik" acizliyinin hakim olduğu bu axşam şairənin özünün yadigar video görüntüləri, şeirləri, sözlərinə bəstələnmiş mahnıların ifası ilə süslənmişdi. Şairənin qızı, alim, millət vəkili Jala Əliyevanın anasına xəyalı məktubunun zahirən özünü xatırladan bir aktrisanın ifasında səslənməsi tamaşaçılara cəmi bir il öncə əbədiyyətə qovuşmuş Nurəngiz xanımdan ayrılan zaman fərqi unudturmuşdu. Əslində "mənim eşqim ruzgarlardır" deyə hayqıran şairənin yaradıcılığı getdikcə poeziya xiridarlarına daha da yaxınlaşır, onun söz səltənətində öz istəklərinin, hisslərinin izharını görənlərin sayı artır.

Haqqında ürək sözlərini paylaşan akademik Teymur Kərimlinin, Xalq şairi Nəriman Həsənzadənin çıxışlarında Nurəngiz Gün yaradıcılığının əbədiyaşarlığı vurğulandı. Nəriman müəllim öz fikrini belə aforistik deyimlə tamamladı: "İnsan ömrü bitir, söz ömrü bitməz". Tanınmış tənqidçi, filologiya elmləri doktoru Vaqif Yusifli və başqaları şairənin yaradıcılığının daha ciddi araşdırılmasına ehtiyac olduğunu söylədilər. Yazıqlar Birliyinin sədri, Xalq yazıçısı Anarın xatirələrində isə Nurəngiz xanım şairəlikdən öncə, gözəl qadın, sadıq dost, ən başlıcası, həssas vətəndaş kimi qalacaq. Yazıqlar Birliyinin mətbuat katibi, şair Xəyal Rza anənəvi Mikayıl Müşfiq mükafatının bulki sahibi – Nurəngiz Güna həsr olunmuş "Bir bənd şeir" müsabiqəsinin qalibi, "Ədalət" qəzetinin əməkdaşı Şəfiqə Şəfaya əslində bu dəfə şairənin ruhunu yaşadan mükafat təqdim etdi.

Gecənin sonunda qızı Jala xanım, anasının xatirəsinə ehtiram göstərən hər kəsə minnətdarlığını bildirdi.

...Həmin gün hava böyük çillənin iqliminə tam uyğun idi: bir az küləkli, bir az sakit... Gün işığı düşən yerdə sonbahar iltıqlığı, kölgədə üzbaşlı durduğumuz qışın xəfif üşütməsi adamın canına yayılırdı... Ürəkdən xəbər verən, saf, hər cür hesablanmış məramlardan uzaq poeziya da belədir: dərddən – sanki ürəyimizdən tikan çıxarır, sevincliyən – qəlbimizdəki fərhə daha da artırır. Eynilə Nurəngiz Gün poeziyası kimi.

“Poeziya deyincə hərdən unuduruq ki, Nurəngiz xanım ədəbiyyata nəslə, hələ nə çox uzaq sayılan, nə də yaxınlığını duyduğumuz səksəninci illərdə də adı oxucunu diksindirən “Tanrı başaş övlətidir” povesti ilə gəlib. Bu gözəl qadının, ekrandakı görüntüsü ilə belə evlərimizə gözəllik saçan sənət adamının ədəbiyyata gəlişi də günəşin zühuruna bənzəyirdi. Bəlkə də ona görə ki, Nurəngiz xanımın ilk qələm təcrübələrini, yeniyetmə gənc ikən qələmə aldıklarını oxuyanlar – onun təbii bürdrəyi dönləmləri görənələr olmamışdı, ya da belələri çox azdır – yaratmaq həvəsinin bu cür təzahürünü gözəl qızın şıltaqlığı saymışdılar. Bioloji yaşının yetkin çağında öz yazdıqları ilə milli ədəbiyyata Günəş kimi doğan Nurəngiz Gün, zaman keçdikcə öz cilovlanmaz şeiriyəti, çilgin poeziyası ilə, ruhundakı, düşüncəsindəki azadlığı gizlətməkdən çəkinməyərək, elə öz GÜNƏŞ mövqeyində qaldı...

O, “Təhminə və Zaur” tamaşasında görkəmli aktyor Fuad Poladovun ifasından təsirlənib “Ağlama, Zaur, ağlama” şeirində cəmiyyətin dikte etdiyi bütün şərtlilərdən uzaq, iliyində sevməyi bacaran qadın mövqeyi sargiləyəndə də, “Xocalı simfoniyası”nda sözün saçını yolaraq hayqıran vətəndaş-ana kimi dil açıb ağı deyəndə də eyni dərəcədə səmimidir. Hələ dillər əzbəri olan, daha çox həyat proqramı kimi səslənən “Yol gedirəm”, “Boşluq” kimi poetik nümunələri ilə də qadın ruhunun təcəssümü olacaq qədər açıqdır, özgürdür.

...Nurəngiz xanıma Günəşin qısa tələffüsü kimi səslənən Gün təxəllüsünü seçməyi kim məsləhət gördü, ya ona bu fəxri yaraşdırıb, “İndən belə oldun Gün” dedi (axı, bizim poeziya tarixində belə misallar var) ya bu seçimi özümü etdi, – bilmirik. Bilmirik deyəndə ki, zətan bu xanım poeziya Günəşinin özüdür, yaradıcılığı ilə Günəşliyi sübuta yetirmiş bir sənət qalibidir. Qaliblər isə çox sorğusual edilməz!

...Bir ildir ki, Nurəngiz xanım həyatda deyil... Onu təcridən tərki etmiş əzizlərinin yanına, haqq dünyasına köç edib, Yer üzündə cavabını tapmadığı sualların izahını bilən, hər mətləbdən həli Tanrının dərğahındadır... Amma yaratdıqları bizimlədir Günəş timsallı, Gün təxəllüslü Şairin. Bu bərabərlik isə əbədidir...

Gülçahan Mirməmməd